

[Ragnhild Andersen.]

boligerne, men vi får det rimeligvis ikke, og vi betaler 56 kr. i husleje. Tror den høje rigsdag, at en sådan gammel, forslidt kone står op klokken 4 om morgenen og går på arbejde, fordi hun trænger til at bestille noget? Hver dag skrubbet hun 19 toiletter, 4 køkkener, 2 trapper og 4 lange korridorer rene. Hvorfor? Fordi hun kæmper mod, at sulten skal banke på hendes og hendes gamle mands dør.

Eller lad mig tage et brev fra provinsen, jeg har fået i disse dage. En patient på et hospital skriver, at hans sidekammerat er en invalid på 56 år. Han får 154 kr. om måneden ude i en landkommune plus brændsel og beklædningshjælp, og for denne sum skal han og hans kone leve. Så fortsætter han:

„Nu spørger jeg på hans vegne: Findes der ikke lovhjemmel for, at han kan få et hustrutillæg pr. måned eller en anden hjælp udover det allerede nævnte? Endvidere lider hans kone af kronisk bronchitis. Hustruen er også 56 år.“

Hvad kan man svare ham med den folkeforsikringslov, vi har i dag? Hvad kan jeg skrive til denne invaliderentemodtager, der ligesom sin kone er 56 år gammel, et ægtepar, som tilsammen har 154 kr. om måneden at leve af? Jeg kan svare ham, at loven er virkelig så elendig, at både hustrutillægget og invalidetillægget er inkluderet i de 154 kr., og faktisk forudsætter loven, at de to mennesker skal kunne klare sig for det beløb. Den eneste udvej, der kan anvises, er, at hustruen kan søge kommunen om suppleringshjælp. Er kommunen meget velvillig, så får hun et lille beløb, men er den mindre velvillig, kan den sige nej. Der er ingen ret, som sikrer, at sådanne to mennesker kan få mere at leve af.

Men det er nu forresten ikke bare mig, som snakker med rentemodtagere eller får henvendelse fra sådanne. Der er i hvert fald en henvendelse, som alle partier her i salen må kende til, og det er det nødskrig, som for kort tid siden kom fra rentemodtagernes landssammenslutnings kongres i Ringsted i august i år. Der vedtoges en resolution, som utvivlsomt er sendt ikke alene til den højtærede socialminister, men også til rigsdagens øvrige medlemmer, og som i hvert fald har været offentliggjort i dagspressen, så enhver kan kende den.

De siger i denne resolution, at de må udtale deres store utilfredshed med de takster, hvorefter renten udbetales, og må kræve, at den under hensyn til de stigende leveomkostninger forhøjes væsentligt, og at den bliver ens for hele landet. De henstiller i deres resolution, at beklædningshjælpen betales ens

for hele landet. Man ønsker brændselstillægget forhøjet og udbetalt senest den 1. juli og i kontante penge, hvis rentemodtageren ønsker det. Man kræver, at gifte kvinder kan få udbetalt rente inden det 60. år, sådan som ugifte kvinder kan det, og at ægtepar, hvoraf kun den ene er renteberettiget, alligevel får udbetalt rente som for ægtepar. Man forlanger, at renten automatisk forøges med det fyldte 67. og 70. år, ligesom man forlanger, at grænsen for alderstillægget nedsættes fra 80 til 75 år, og at denne bestemmelse også skal gælde for beboere af kommunale alderdomshjem. Man mener desuden, at aldersrentemodtagere ligesom invaliderentemodtagere nu bør have ret til en indkomst svarende til 100 pct. af rentens grundbeløb uden rentefradrag. Hvad invaliderne angår, mener man, de bør have udbetalt en særlig hjælp, såfremt de er blevet invalider i en ung alder. Endelig vender man sig mod de ublu skatter, der lægges på alders- og invaliderentemodtagerne. Dersom man kun har renten at leve af, siger rentemodtagernes sammenslutning, bør der kun betales så meget i skat, at man bevarer sine borgerlige rettigheder. Har rentemodtageren indtægt og formue udover renten, kan de beskattes efter den almindelige skala.

Som man vil se, ligger alle disse krav på linie med, hvad vor kommunistisk rigsdagsgruppe fra tid til anden har fremført her i salen. (*Socialministeren* [Strøm]: De er nu større!). Det kan godt være, at de på visse områder er større endnu. Jeg tror f. eks. ikke, at vi har stillet krav om, at renten automatisk forøges med det fyldte 67. eller 70. år. Til gengæld har vi stillet et krav her i salen, som jeg ikke skal undlade at minde om, fordi det er et krav, vi vil komme tilbage til om ikke i dag så en anden dag. Det er kravet om nedsættelse af aldersgrænsen. Det kender den højtærede socialminister til gennem vore tidligere fremsatte forslag. Vi ønsker aldersgrænsen ned til 60 år for rentemodtagere — det bliver sikkert ikke mindst aktuelt nu, hvor man ikke ved, hvordan arbejdsløsheden vil udvikle sig —, ligesom vi også har foreslået, at enlige kvinder får rente fra det 55. år.

Jeg har nævnt denne henvendelse fra rentemodtagerne, fordi jeg synes, det er uhyre vigtigt, at rigsdagens partier mærker sig, hvad de gamle selv siger om deres vilkår og ønsker. Jeg kalder det for et nødskrig, og jeg må sige til socialministerens forslag, at det kan man ikke nøjes med at byde rentemodtagerne i dag. Der må betydeligt mere til. Først og fremmest må det, når man kalder det eengangshjælp,